

raade. Han sagde: man maa ikke af den nuværende Regering vente, at der, hvad der saa i øvrigt kan ske med Hensyn til Arbejdsløsheden i den kommende Tid, skal stilles Forslag om Ændringer i, hvad der her gennemføres, nej, hvad der da maa ske, maa ske ad andre Veje. Det var her, ligesom Ministeren gav et Forvarsel om, at han selv er klar over, at den Dag maaske ikke er saa fjern, da hvad der gennemføres i disse Dage paa dette Omraade ikke kan holde. Den Gang den Ordning, vi nu forlader, blev gennemført, i 1921, gav jeg Ministeren fuldt ud min Anerkendelse paa de Omraader, som Ministeren nu forlader, med Hensyn til Arbejdsløshedsfonden og Arbejdsgivernes Bidrag. Hele den Side af Ordningen anerkendte jeg fuldt ud lige fra første Behandling af Lovforslaget i 1921. Der var andre Ting, som jeg ikke var enig i, men den Anerkendelse, jeg har givet Ministeren i Dag, gav jeg ham allerede i 1921. Jeg beklager blot, at det atter og atter gentager sig, at det gode, som Ministeren gør, er det saa forfærdelig vanskeligt at fastholde ham paa, medens der ligesom er mere Vedhængen ved de daarlige Sider af, hvad han udretter.

Bouet: Jeg skal tillade mig at fremsætte et Par korte Bemærkninger i Anledning af, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard et Par Gange har nævnt mit Navn i Forbindelse med en Sag vedrørende Arbejdsløshedsspørgsmaalet, som behandlede i Københavns Borgerrepræsentation. Efter min Opfattelse har det ærede Medlem sat sig lige saa daarligt ind i dette Spørgsmaal, som hans Partis Ordfører i Borgerrepræsentationen havde det ved den givne Lejlighed. Naar nemlig det ærede Medlem paastaar, at jeg i Københavns Borgerrepræsentation krævede Lighed, medens mit Partis Ordfører ikke gør det i Spørgsmaalet her i Salen, er det ganske forkert. Der, hvor jeg i Borgerrepræsentationen krævede Lighed, var ved Behandlingen af de forskellige Tilfælde under Hensyn til de gældende Lovbestemmelser. Jeg hævdede, at naar de 65-aarige Hustømrere, som det drejede sig om, skulde have en begunstiget Stilling, og naar Arbejdsløshedsdirektoratet havde ment at kunne dispensere fra Loven — thi det var nemlig det, det gjorde —, saa var det lige saa berettiget at kræve, at der blev dispenseret for de Funktionærer, som var stillet paa samme Maade som de arbejdsløse Hustømrere. Det er derfor ganske uberettiget, naar det ærede Medlem vil kritisere min Stilling og mit Partis Stilling her paa Rigs-

dagen. Vi har gennem de Forslag, vi har fremsat, vist, at vi har Interesse for dette Spørgsmaal og søger at faa det løst, og det kan kun glæde mig, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og hans Parti nu er kommet ind paa det samme Spor. Da Sagen var fremme i Borgerrepræsentationen, viste de Radikale ikke den samme Interesse, og der er derfor ikke nogen Anledning for det ærede Medlem til ved denne Lejlighed at stille sig op som Overkritiker.

Maa jeg lige til den højtærede Minister, der synes at gaa ud fra den fejle Forudsætning, at det, man fra vor Side ønskede, var en Støtte til Funktionærforeningerne til den almindelige Arbejdsløshedsunderstøttelse, sige, at dette saa langt fra er Tilfældet, idet det, det drejer sig om, kun er en Støtte under en ekstraordinær Situation, under en Krisesituation, hvor de paagældende Medborgere har opbrugt al den forsikringsmæssige Hjælp, som de selv har bragt Ofre for at skaffe sig. Maa jeg til Belysning af Spørgsmaalet anføre, at en af de Foreninger, det her drejer sig om, siden 1920 har udbetalt ca. 600 000 Kr. i Arbejdsløshedsunderstøttelse uden Stats- og Kommunitilskud. Hvis disse Mennesker, hvad de var berettede til som saa mange andre Grupper, havde krævet Stats- og Kommunitilskud, kunde de have faaet 65 pCt. af dette ikke ringe Beløb. Det vil altsaa ses, at de netop ved at holde sig klar af Stats- og Kommunitilskuddet under normale Forhold sparer Stat og Kommune for store Beløb, og efter min Mening er det derfor ganske retfærdigt, naar man nu fra vor Side stiller Krav om, at de under en ekstraordinær Situation, naar de har opbrugt al den Hjælp, de selv har forskaffet sig, faar Hjælp fra det offentlige paa samme Maade som f. Eks. de egentlige Lønarbejdere, som jo ogsaa under ordinære Forhold kræver og faar store Stats- og Kommunitilskud.

Willesen: Den Forklaring, det ærede Medlem Hr. Dahlgaard gav mig, tilfredsstiller mig ikke fuldt ud. For det første er jeg ikke sikker paa, om ikke Udvidelsen af Begrebet Lønarbejder med Funktionærklasserne bliver en principiel Udvidelse, thi i almindelig nationaløkonomisk Forstand plejer man at skelne mellem Arbejdere, Funktionærer og Driftsledere. Jeg forstaa Ordet Lønarbejder som udelukkende beregnet paa den første Klasse, men selv om det ikke skulde være denne specielle Udvidelse, maa det i hvert Tilfælde blive en Udvidelse af Omraadet. Gennemgaaende turde